

Fecske Csaba

Balatoni reggel

Fénnyel megrakott szekerekkel
az éjszakából jön a reggel.
A tavon könnyű pára leng.
Játékos szél borzolja hajam,
majd meg-meglebbentve szárnyait
hová, ki tudja, elsuhan.
Mint lagúnák vize kék a csend.

Túlhan álmos templomtorony
köszönti harangszóval a napot.
Fönt falánk sirályok, nézem őket
e szálkás hangú orvhalászokat
s a csipkeként remegő habot,
ahogy a víz a partnak csókot ad
feledvén a lenti hínáros mezőket.

A nádasban bújó éjszakát
most űzik el a vadkacsák,
amint kiúsznak a zsombékok közül.
Kormos kis fecskék villámlanak,
moccanatlan vézna lábakon áll a stég.
Hűvös hajnalok, parázsló esték
remetéje, horgász nézi a tavat,
mely mint óriási hal vergődik
medrében időtlen időkig.

Kis versek

Lepke

szívemmel felszúrt
lepke vagy halott érzés
drága ruhája

Kert

a bátortalan
lombban néhai rigó
keresi hangját

Ökörnyál

a búcsúzó nyár
ősz hajszála libben a
lengé ökörnyál

Téli éj

hideg üveg-csőnd
amint nekiütődik
a hold megreped

A vers

seb a szón
a fájdalom szépsége
örökkévaló

Álom

megcsókoltalak
álomban nem te voltál
valaki más sírt

Múlt

gazdátlan emlék
gyönyörű lányok velem
felgombostúzve

Egy farönkre

meggyfa volt lányos
tavaszi vendég – téli
mutáló árnyék

Csere

sorsot vagy időt
cseréltünk összekoccant
szikrázva szívünk

Őszök

Istenem mennyi
ősz kavarg bennem az
egyetlen előtt

Szeg

szeg a deszkából
kilátaszom belőletek
lenni tanulok

Ficánkolva jön

Kinyújtózkodik az erdő,
minden csontja ropog.
A hajnali levegőből
kortyintok egy nagyot.

Kibújt az első hóvirág,
a tavasz tejfoga.
Madarak harsogják, már nem
lesz tél többé soha,

s hihetni ezt. A barkaág
farkát csóválja, mint
az eb. Megkaptuk a napot,
ez ősi aspirynt

Rügyek cicijén babrálnak
a napfény ujjai,
kidugja kis szarvát a fű,
ahogy nő, hallani.

Mély álmunkból fölédredünk
és ficánkolva jön,
bordáink palánkját rúgja
a kicsikó-öröm.

Szádvár

Az egykor tar, ma erdős hegyorom
fejébűbján Árpád-kori rom:
Szádvár szélbe mártott romjai,
az elvadult bozóra leomlani

készülő, hétszáz év súlya alatt
megroggyant, napszíttá falak
a múlt bolyongó, nyughatatlan
kísérteteivel a sötét zugokban

Lenn a golyvás nyakú torony
oltalmában a falu, Szögliget,
fehér falú házak, piros tetők.

Kun arcú paraszt ballag a kanyargós úton,
dacosan földre sűnyt tekintet
vádolja a célját nem lelő időt.

